

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **M. Y.**
právně zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2018, čj. OAM-976/ZA-ZA11-K03-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 31. 8. 2018 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném pohovoru dospěl k závěru, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti je nemožnost návratu do země původu z důvodu obav z pomsty rodiny jeho strýce. Měl potíže i s rodinou manželky, s níž žil dlouhodobě v Alžírsku. Z průběhu řízení dospěl

správní orgán k závěru, že u žalobce nejsou naplněny žádné důvody, pro které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, zatížené vadou nesprávného právního posouzení. Správní orgán považuje obavy žalobce za nepodložené, ačkoliv tento má pochybnosti o práci ghanské policie. Poukazuje na to, že ani vnitřní přesídlení nezmírní snahu příbuzných o řešení dřívější potyčky s bratrancem žalobce. Žalobce též pochybuje, že je žalovaný schopen objektivně posoudit právní odpovědnost za jednání žalobce.
3. Dle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval hodnocením žalobcovy situace pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Jelikož se žalobce nemůže vrátit do své rodné země z důvodu pronásledování rodinou jeho bratrance, jediná jeho možnost byla přestěhovat se do Alžírsku k rodině své manželky. V žalobě dále popisuje situaci v Alžírsku, kdy musel čelit útokům ze strany manželčiny rodiny, a to především z důvodu svého náboženství. V celé zemi probíhá pronásledování křesťanů, žije zde 99 procent muslimů a každý pokus o konverzi z řad muslimů je považován za nezákonný. Většina církví je oficiálně nezákonná, neboť zákon z r. 2006 vyžadoval registraci u Národní komise pro náboženské bohoslužby, tato komise však nikdy formálně nefungovala, církve tak nikdy nedostaly odpověď a jsou tedy nezákonné. Žalobce poukázal na informace o pronásledování křesťanů v Alžírsku. Byl mu tam stěžován život, nebyl schopen sehnat zaměstnání, manželka byla nucena zavřít podnik kvůli sňatku s křesťanem, i jejich ekonomická situace byla tudíž špatná. Manželka byla kvůli jeho náboženství napadena bratrem a potratila.
4. Povinnost vycestovat by pro žalobce znamenala vznik vážné újmy ve smyslu porušení práva na rodinný a soukromý život. Dodal, že se s manželkou v České republice snaží s využitím asistované reprodukce o potomka. Žalobce uvedl, že program umělého oplodnění není možné absolvovat v zemi původu, neboť úroveň zdravotnictví to neumožňuje. Žalovaný se dostatečně nezabýval možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
5. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě vyslovil žalovaný nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za nedůvodnou. Poukázal na to, že žalobní námitky jsou v rovině opakování skutkové argumentace použité ve správním řízení, avšak bez jakéhokoli hmotněprávního přesahu. Žalobce prakticky ani nereaguje na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že opakování skutkových tvrzení o nemožnosti vrátit se s manželkou do Alžírsku není v případě žalobce azylově relevantní, neboť se tvrzené skutečnosti nevztahují k zemi původu (Ghanská republika). Pokud jde o tvrzení žalobce, že se s manželkou pokoušejí o asistovanou reprodukci, jde o nepřipustné rozšiřování skutkových tvrzení, neboť toto ve správním řízení žalobce neuváděl. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou k předpokladu, že by v zemi původu čelil obavě z pronásledování či vzniku vážné újmy. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce přiletěl do České republiky se svojí ženou dne 28. 10. 2017, již dříve v ČR byli, a to za účelem využití služeb asistované reprodukce. Žalobce pochází z Ghany, ale v Alžíru má povolen pobyt, neboť jeho žena je tamější občanka. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se v Ghaně dostal do konfliktu se strýcem a jeho rodinou, kteří se snažili uzurpovat všechny majetek po otci žalobce. Někdy v roce 2016 došlo k potyčce, strýce bodl do břicha, poté se před jeho rodinou skrýval. To je důvod, proč odešel z Ghany a šel do Alžíru žít za svoji ženou. Tam bylo ale obtížné soužití s rodinou ženy, jelikož on není muslim. Jeho žena kvůli tomu i potratila. Proto nemůže žít ani v Alžírsku.
10. Při pohovoru dne 28. 11. 2017 žalobce upřesnil, že se přes skype potkal se svojí ženou, která chtěla žít v Alžírsku. Poprvé do ČR přijeli v dubnu/květnu 2017 za účelem asistované reprodukce, nebylo cílem žádat o mezinárodní ochranu. Teprve po návratu do Alžírsku zjistil, co její rodina dokáže, žena kvůli tlaku rodiny potratila. V Alžírsku nemůže žít, protože není muslim. Do ČR přijel 28. 10. 2017, o mezinárodní ochranu požádal dne 23. 11. 2017; celý měsíc zjišťoval, jak je možné zde zůstat a pracovat, bydleli na hotelu. Jeho sestra, co zůstala v Ghaně, mu sdělila, že ho hledá rodina strýce. Na policii po té potyčce nešel, protože se bál, jak by to vyhodnotila rodina.
11. Správní spis obsahuje též kopii oddacího listu ze dne 11. 12. 2012, dále Zprávy Ministerstva vnitra ČR – Ghana – zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017, Svoboda ve světě 2017 Ghana Freedom House, Ghana – zpráva z webové stránky citifmonline.com ze dne 5. 8. 2017.
12. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 8. 6. 2018. Žalobce se k podkladům nevyjádřil, nedoplnil žádné vlastní.
13. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018, čj. OAM-976/ZA-ZA11-K03-2017, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti obavy z rodinné pomsty v Ghaně a problémy se soužitím s rodinou své manželky v Alžírsku. Konkrétně namítal nedostatečné posouzení podmínek postupu dle § 14 zákona o azylu a dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
14. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že

jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

16. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl **v zemi svého původu** pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. Žalovaný správně podotkl, že pronásledování soukromými osobami by bylo možné shledat azylově relevantním pouze při netečnosti státních orgánů k takovému pronásledování. Jak ale žalovaný odůvodnil, žalobce se na státní orgány za účelem své ochrany neobrátil. Jako důvod svého odchodu z Ghany přitom obavu z nezákonných postupů policie žalobce ani nevyjádřil. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. K problémům, se kterými se potýkal v Alžírsku, lze uvést shodně s žalovaným, že tyto nejsou relevantní v projednávané věci, neboť země původu je pro žalobce Ghanská republika.
18. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
19. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení. Žalobce je zdravý, nemá žádné zvláštní potřeby či omezení, není osobou zranitelnou. Ani z tohoto důvodu nebylo možné udělit azyl.
20. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec **vrácen do státu, jehož je státním občanem**, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany

státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

21. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
22. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce měl v zemi původu problémy se soukromými osobami, které má možnost řešit s pomocí místních úřadů, policie či soudu. Po odchodu z Ghany nebyl hledán policií, jakož ani později. Nad to žalovaný poukázal na existenci orgánu pro vyšetřování porušování lidských práv a pochybení policie, čímž ještě podpořil svou argumentaci. Dále poukázal na možnost vnitřního přesídlení, přičemž svoboda pohybu je v zemi původu žalobce zaručena. Krajský soud souhlasí se závěrem správního orgánu, že žalovanému nehrozí v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
23. Přestože se žalobce domáhal přezkumu důvodů neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d), krajský soud okolnosti pro udělení doplňkové ochrany v projednávané věci neshledal. Pokud jde o žalobcem namítané porušení práva na rodinný život, které spatřuje v nemožnosti asistované reprodukce v zemi původu žalobce, krajský soud uvádí, že pouhý fakt, že v zemi původu je zdravotnická péče na nižší úrovni, než v České republice, nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu odkazuje na judikaturu ESLP, který ve věci *Paposhvili v. Belgie* [2016] dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“, ve kterých článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod znemožňuje vyhoštění, lze podřadit pouze vyhošťování vážně nemocné osoby, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu, vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Je zřejmé, že nastoleným kritériím případ žalobců nevyhovuje.
24. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobcem, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, neboť

žalobce ve své vlasti problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami neměl, natož pak závažné úrovně.

25. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval dostatečně důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o jeho problémy v Alžírsku. To, že nemůže projevovat svobodně své náboženské vyznání v zemi původu své ženy, nenaplnuje azylově relevantní důvod pro jeho vlastní zemi původu.
26. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
27. Závěrem soud uvádí, že v žalobě navrhované důkazy – internetové články – jsou datovány rokem 2017, žadatel je tedy mohl předložit již správnímu orgánu. Nad to navrhované články mají prokazovat nedostatečné fungování policie, které však žalobce neoznačil jako důvod odchodu z Ghany.
28. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
29. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. únor 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně